

dalen in die diepgelegen fjorden. En nu is het fjord hier bij Molde niet eens steil ingemuurd.

Nog iets, waarover u zich verbazen zult.

Laten we onze blikken gaan over de dennen en sparren die we hier op de vrij sterk glooiende helling (al lijkt het anders!) der bergen zien, over Molde, over het water, over de eilanden naar de bergtoppen aan de overzij, . . . dan geef ik u te raden, hoe ver u daar van af staat! Ruim 30 kilometer.

Zoo zijn nu de fjorden. En nu is het hier nog alles vrij laag. Gaan we echter even verder. Dan krijgt u de mooiste bergweiden. Een heb ik er voor u meegebracht. De toppen hier zijn resp. 4202 en 5452 voet hoog, en straks hoe langer hoe geweldiger, minder weiden, steiler bergen: des Heeren werken zijn zeer groot! Dat is 't kort begrip van alle gedachten, die de natuur hier in en rond Molde te denken geeft.

Voor we aankwamen, had ik zoo geheel andere gedachten over „de sfeer” van Noorwegen. Van de zee uit bij bewolkten hemel, de fjorden invarende, krijgt men een aanblik van een doodsch, een verlaten, een grimmig land. Geen plantje ontwaart uw oog. Geen menselijke woning, grauwe verweerde rotsen, hun glad gespoelde ruggen uit het water opheffend. „Een land des doods,” dat was mijn eerste gedachte. Langzaam, mijl na mijl de fjord inlopend, krijgt men de metamorphose. . . . plantengroei, gras, heesters, boomen, wit geschilderde houten huisjes. Plekjes vol lieflijkheid onderbreken de ketenen van grimmige rotsgevaarten.

Maar hoe duidelijk is me in één aanblik geworden het coloriet van de Noordsche literatuur: een land dat rijkelijk stof biedt aan legendevorming, ja dat is Noorwegen.

Dat kan ik u met den besten wil van de wereld niet laten zien, dat moet u zelf ondergaan! Heel wat menschen, die Noorwegen bezochten, bewaren de herinnering aan een grimmig en verschrikkelijk somber land, waar men het niet volhoudt, zelfs niet in den zomer. Ik bewaar andere herinneringen, het lieflijke Molde mede droeg zorg daarvoor!

P. Prins

Bergweide in Noorwegen

„DE HEER DER HEERLIJKHEID” *)

Als ik mijn preeken eens zou natellen, denk ik dat het blijken zou, dat het Evangelie van Johannes het meest en het vaakst gediend heeft om stof te leveren voor mijn kanselwerk. En als mijn collega's hetzelfde deden, zou dit misschien ook hun ervaring blijken te zijn. Een bewijs van de diepte en volheid van dit schoonste van alle Evangelien. Daar ik zelf een speciale voorliefde voor dit Bijbelboek heb, nam ik het boek van den „ouden Voorhoeve” — dat verscheen bij gelegenheid van den honderdjarigen gedenkdag van zijn geboorte — met eerbied en verlangen in handen. De schrijver was mij tot hertoe onbekend; wij zijn van een ander geslacht, maar niet van een anderen geest, zooals ik nu weet, nadat ik zijn boek heb leeren kennen. Het eenige wat ik van den schrijver kende, was zijn portret, kort geleden opgenomen in dit blad, en toen had ik al het gevoel, dat dit beeld een fijn en geestelijk levend mensch afbeeldde, een Johannes-natuur hijzelf, en misschien dáárom een van zijn bekwame commentatoren. Al lezende in zijn boek, werd ik niet teleurgesteld in mijn verwachtingen.

Het is nu veertig jaar geleden, dat Voorhoeve's Bijbelzinnen over het Evangelie van Johannes, die nu gebundeld zijn vereenigd tot dit mooie boek, werden gehouden. En veertig jaar is een lange tijd. De tijden zijn veranderd sedert toen. Gij kunt dit ook bespeuren aan de woorden van Voorhoeve's boek, die als bloemen in een stil en schaduwrijk dal zijn en al de felheid missen van onze dagen. De menschen waren bovendien in die tijden eerder tevreden, waarschijnlijk omdat ze minder selectief te werk konden gaan. Als het Woord Gods in al zijn eenvoud en schoonheid werd verkondigd, hadden zij er een geestelijke, dikwijls onuitsprekelijke vreugde over. Wat zij vroegen was: praktische vroomheid. En dat kon Voorhoeve hun geven! Hij staat in dit boek tegelijk in den hemel en op de aarde. Maar zijn taal herinnert gelukkig meer aan wat wij in den hemel eens hopen te hooren dan aan de dissonanten die wij hier beneden dikwijls moeten beleuisteren. Daarom is zijn boek opbouwend.

Het meest treft mij, dat het zoo eenvoudig is. Wat hij bijv. schrijft over de bruiloft te Kana, kan door een kind worden gelezen en begrepen. Mooie geest van een vroeger geslacht, geest van simpele vroomheid, hoe kunnen wij soms naar uw voorbijgegene schaduw verlangen! Niet altijd ben ik het eens met den schrijver. Als hij nog hier was, zou ik met hem debatteeren over de getallen en hun symboliek, die mij nooit gelegen heeft en, waar zij aangevoerd wordt in dit boek, mij ook niet bevredigt; maar dit zijn persoonlijke gevoelens, die weinig kunnen meetellen.

Laat mij besluiten met één opvallenden trek te noemen, die, meer dan iets anders, de waarde van Voorhoeve's boek illustreert, ik bedoel: zijn tijdeloosheid. Dit boek behoort niet tot één tijd. Ofschoon de gedachten veertig jaar geleden werden geuit, is de inhoud toch zóó, dat hij geldt voor nu, en voor morgen, en voor dagen die komen zullen. Dit is de ware toetssteen van bruikbaarheid en nuttigheid. De Bijbel zelf is van geen tijd, maar voor alle tijden. En hoe meer een boek den geest van den Bijbel nadert, des te meer zal het, denk ik, in dezen trek deelen, en een zegen bewijzen aan een geslacht, zelfs als dit ver verwijderd is van den tijd toen het ontstond en werd geschreven. Omdat dit boek in dit karakter van tijdeloosheid deelt, moge het nu gelezen en genoten worden door onze generatie. Zij zal er enkel des te beter door worden!

A. G. Barkey Wolf

*) Beschouwing over het Evangelie van Johannes door H. C. Voorhoeve Jzn. Uitgave: J. N. Voorhoeve, Den Haag.